28/07/2022

Δύο παιδιά που γνωρίστηκαν, αλλά δεν ήξεραν ότι είχαν την ίδια καταγωγή!

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

Δύο νέα παιδιά γνωρίστηκαν κάπου έξω, ένα βράδυ σε παρέα κοινών φίλων. Μια κοινότυπη συνάντηση. Άρχισαν να μιλούν, να ανταλλάσσουν μηνύματα, να συναντιούνται και μόνοι τους… Μίλησαν για πολλά. Ένιωσαν έλξη και ταίριασμα. Για κάποιους μήνες τα «είχανε». Μετά, το αγόρι άρχισε να απομακρύνεται. Ήθελε να μείνει μόνο του. Χώρισαν οι δρόμοι τους…

Το κορίτσι δέχτηκε την απόφασή του… Ένα κορίτσι κάπως μαζεμένο…Δεν ήταν αυτό που λέμε «καπάτσα». Τον θυμόταν συχνά, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Πέρασε κάποιος χρόνος. Μια βραδιά αναπάντεχα, το παλληκαράκι της έγραψε και πάλι μήνυμα. Ήθελε να συνεχίσουν. Αντάλλαξαν πολλά μηνύματα ξανά και

ξανάρχισαν τη σχέση από την αρχή… Μίλησαν για πολλά… Νιώσανε όμορφα.

Μέχρι που το παιδάκι έφυγε αναπάντεχα ένα απογευματάκι, πέφτοντας από τη μοτόρα του φίλου του. Ακαριαίος θάνατος. Χωρίς κράνος.

Μόλις είδα τη φωτογραφία αυτού του παιδιού που χαμογελούσε τόσο γλυκά, που μας κοιτούσε με ένα τόσο διαπεραστικό βλέμμα, ένιωσα ότι σκίστηκε η ψυχή μου. Ένα παιδί της γειτονιάς μου στο Λευκόνοικο! Ένα παιδί δικό μας! Ο Βασίλης του Σάββα, της Σκευούλας και του Βάσου Χοίρα.

Μάτωσε η καρδιά μου. Άνοιξα τα φύλλα της κι έβγαλα όλο τον πόνο και τον καημό που ένιωσα…

Και τότε, η μανούλα του κοριτσιού με το οποίο μιλούσε ο Βασίλης μας, με το οποίο είχαν αυτή την όμορφη σχέση, έμαθε ότι το παιδί ήταν από το Λευκόνοικο, όπως και η ίδια. Τα δύο παιδιά, όμως, δεν το ήξεραν, δεν το είπαν ποτέ τους. Δεν ανέφεραν από πού κατάγονται!

Μπορεί και να ήταν συγγενείς. Ευτυχώς που δεν ήταν… Αν ήταν, όμως, και προχωρούσαν…

Πόσες φορές έχω πει στους μαθητές μου να λένε πάντα από πού κατάγονται!

Με την προσφυγιά και τον ξεριζωμό χάθηκε ο κοινωνικός ιστός των τόπων μας… Χάθηκαν φίλοι και συγγενείς…Ή βρίσκονται μόνο οι μεγάλοι, ενώ οι νέες γενιές μεγαλώνουν σε άλλους τόπους, με άλλους ανθρώπους, με άλλα ήθη και έθιμα…άλλες συνήθειες…

Για όνομα του Θεού! Ας μάθουμε τα παιδιά μας, μόλις γνωρίζονται με οποιονδήποτε, να ρωτάνε από πού κατάγονται… Για να μη φτάσουμε σε άσχημες αποκαλύψεις…

Τι θα πείραζε αν τα παιδιά αυτά έλεγαν ότι μένουν στη Λεμεσό, αλλά τα γεννητικά τους είναι από την κωμόπολη του Λευκονοίκου!

Η γη, η περιουσία μας, οι πρόγονοί μας είναι θαμμένοι εκεί, οι εκκλησιές και τα σχολεία μας, τα πατρικά μας σπίτια, είναι εκεί, στους πρόποδες του Πενταδάκτυλου!
Δεν πρέπει να τα ξεχνάμε!

Εκεί αφήσαμε εμείς οι μεγαλύτεροι την ψυχή μας!

Ας μάθουμε, λοιπόν, όλοι και όλες τα παιδιά και τα εγγόνια μας να λένε την καταγωγή τους… Εκλιπαρώ τις κόρες, τους γιους, τις νύφες και τους γαμπρούς

μας να λένε και να θυμίζουν στα παιδιά και τα εγγόνια τους από πού φτάνουν τα γονίδιά τους... Να μη στέκουμε πού ζουν σήμερα... Έχουμε πίσω μας μεγάλη κληρονομιά!